

Ed. Tanner (sd):

Herra puhemies: Tähän saakka on eduskunnasta noussut puhujalavalle ainoastaan siihen ryhmään kuuluvia puhujia, jotka ovat arvostelleet hallituksen esitystä ja me olemme saaneet kuulla voimallista julistusta siitä, kuinka huono ja kelvoton tämä esitys on ja ennenkaikkea kuinka lopputulos, kaksikielisen yliopiston paikalleen jättäminen, on pahasta. Jotta tähän keskusteluun tulisi hieman toisiakin säveliä, olen rohjennut pyytää puhevuoron esittääkseni vasemmiston kannan asiassa.

Viime vuosien valtiollisen kuohunnan mukana on koetettu nostaa kaikella voimalla pinnalle myöskin kieli- ja kansallisuuskysymykset. Niiden hyväksi on tehty valtavaa propagandaa ja porvarillisissa lehdissä on aivan tärkeimpänä asiana julkisessa keskustelussa ollut näiden kysymysten esille vetäminen. Koetetaan pitää kaikissa osissa maasta kansalaiskokouksia ja niidenkin avulla luoda mielialaa. Kun kaikkea tätä lukee ja kuulee, niin luulisi todella suomalaisuuden ja suomalais-kansallisen asian olevan suuressa hädässä ja joutumassa raskaan sorron alaiseksi. Sen tapainenhan on sävy kaikessa tässä julkisessa keskustelussa ollut.

Onneksi ei asia kuitenkaan ole näin. (Vasemmalat: Oikein!) Se olisi ehkä ollut paikallaan muutama kymmenen vuotta takaperin, silloin olisi voinut tällöisen voimakkaan touhun ymmärtää. Silloinhan voi todeta, että suomalaisuus ei ollut omassa isänmaassaan kotona, että sillä ei ollut niitä oikeuksia, joita kansan pääkielelle kuuluu ja että se todella oli sorretussa asemassa. Eihän ole vailan kaukana sekään aika, jolloin suomalainen kansanmies ei voinut edes tuomioistuimesta saada omalla kielellään pöytäkirjaa. Ja vielä siihen aikaan, jolloin se sukupolvi, johon minä kuuhun, opiskeli yliopistossa, olivat useimmat luennotkin ruotsinkielisiä. Silloin voi todella

valittaa asiaintilaa, ja silloin voi todeta, että meidän ruotsinkielinen yläluokkamme oli sokeudella lyöty. Se ei ajoissa pyrkinyt panemaan oloja tyydyttävälle kannalle.

Näiltä ajoilta saakka elää vielä suuressa osassa kansaa melkoinen katkeruus silloin elettyjen aikojen johdosta ja ehkä tämä katkeruus on toisin paikoin pukeutunut suoranaisiksi vihaksi ruotsalaista yläluokkaa kohtaan. Tämän vielä voi ymmärtää, mikäli on kysymys vanhemmasta polvesta, joka itse on käytännössä joutunut tämmöistä kohtelua koekmaan. Mutta että nykyinen ylioppilasnuoriso, joka ei ole minkäänkään kansallista sortoa joutunut kokemaan, elää tämmöisissä merkeissä, se on valitettava nykyhetken ajanmerkki. Tältä nykyajan ylioppilasnuorisolta puuttuu nähtävästi todellisia ihanteita ja oikeita elämäntehtäviä, koska se ei mitään muuta voi löytää varaventtiiliksi voimakkaiden purkausten esineenä, kuin kansallisuuskysymyksen. (Ed.Simojoki: Ovatkos marxilaiset parempia) Se olisi hyvin suotavaa, että ne oppisivat sitä. Muualla maailmassa nuoret ylioppilaat koettavat todella ymmärtää yhteiskunnallisia kysymyksiä, meidän ylioppilasnuorisomme karttaa niitä. Professori Sundström ei muista mitään muuta kuin vuoden 1918 tapahtumia, hän elää niin kaukana takenpäin.

Tähän kieli- ja kansallisuustaisteluun on koetettu myöskin ^{suomalais} ~~työ~~ ~~at~~ ~~la~~ ~~luokkaa~~ houkutella ja yllyttää mukaan. Suomalaisen työläisen kansallistuntoon vedotaan hyvinkin mairittelevin sanoin ja ollaan vakuutettuja siitä, että sikäli kuin suomalaisesta työmiehestä on kysymys, niin hän kyllä olisi kaikessa tässä kansallisuustouhussa mukana, mutta ne pahat johtajat estävät sitä pääsemästä näkyviin. (Oikealta: Niin se onkin.) Niin te luulette, koettakaa te vetää niitä mukaan. (Ed, Komu: kommunistit yli johtajien päiden.) Minun on tältä paikalta avoimesti sanottava, ettei työväenluokan kansallistunto kaipaa tämmöisiä ilmenemismuotoja. Suomalainen työmies tulee erittäin hyvin toimeen ruotsalaisen kansanaineksen kanssa, ei niiden välillä ole mitään mielipide- yhtävähän kuin muutakaan eroavai-

suutta. Ja suomalainen yläluokka on taasen osannut pitää itsensä yhtä vieraana suomalaiselle työväelle kuin ruotsalainakin yläluokka, ei hänellä näinollen ole mitään tarvetta lähestyä tätä suomalaista takaan yläluokkaa.

Mitä erikoisesti tulee tähän nyt käsiteltävänä olevaan yliopistossiaan, niin toivoisi, että yliopisto voisi olla koko kansan hellinä ja sen silmäterä, jolle kaikki mielellään soisivat kaikkea hyvää. Valitettavasti Suomen yliopisto on siinä määrin vieraantunut kansasta, että mielenkiinto sen ^{sisä}sisä oloja kohtaan on jotenkin olematon ainakin mikäli työväenluokasta on kysymys. Yliopiston pitäisi olla johtamassa kaikkea edistystä, kehitystä, harrastaa yhteiskunnallisia kysymyksiä ja johdattaa tämän maan kansan parempiin oloihin. Mitä me siellä sen sijaan näemme? Me tapaanme mitä mustimpia professoreja, jotka koettavat johtaa toimintaa kansaa vastaan, koettavat hävittää kansanvaltaa ja jotka eivät ymmärrä yhteiskunnallista kysymyksistä yhtään mitään, ja sen vuoksi taistelevat kaikkea tällä alalla tapahtuvaa edistystä vastaan. Tästä johtuu, että työväenluokalla ei voi olla mitään harrastusta yliopiston sisäisten asiain ~~harrastamiseen~~ järjestelyyn.

Siitä, mitä olen sanonut, ei kuitenkaan ole oikeus vetää sitä johtopäätöstä, ettei suomalaisella työmiehellä todella olisi kansallistuntoa ja ettei hän tuntisi rekkautta isänmaataan kohtaan. (Ed. Kukkonen: Saisi näkyä myös.) Tämä usein tahdotaan kieltää varsinkin vastustajain taholla ja tänäkin iltana olemme kuulleet monen puhujan lausunnosta väitteen, että hallitus kulkee epäkansallisen vasemmiston mukana. (Ed. Somersalo: Aivan:).

Suomalainen työmies (Ed. Hakkilä: Suomalainen nimikin.) on hyvin voimakkaasti kansallinen ja hyvin voimakkaasti isänmaallinen (Ed. Riipinen: Mutta te ette anna olla;) ja nämä tunteet esiintyvät hänessä jokapäiväisessä elämässäkin, hän ei vaan voi hyväksyä sitä muotoa, johon ne pukeutuvat julkisuudessa, kun niistä huudetaan ka-duilla ja toreilla ja kun niitä pidetään muutamien määrättyjen ryhmien monopoleina. Onhan tunnettu asia, että löytyy isänmaallisuutta

ta ja kansallistuntoa, joka on pelkkä fraasi ja klishee, ulkokuori ilman mitään sisältöä. Semmoisesta me olemme saaneet viime vuosina isänmaallisten ja kansallisten liikehtimisien yhteydessä enemmän kuin riittävästi ikäviä ja kieltoperäisiä kokemuksia (Kekhus-tasta: Kysytään kansalta;). Tämän tapainen kansallistunteen ilmaus on matkaansaattanut meidänkin maassamme suunnatonta vahinkoa ja suorastaan ehkäissyt todellisen kansallistunnon heräämistä. Tätä väärää kansallistuntoa käytetään mitä moninaisempien tarkoitusperien saavuttamiseksi. Se saa palvelia esiliinana, silloin kun pyritään sortamaan toisia kansallisuuksia. Sille on nimittäin ominaista, tälle väärälle kansallistunteelle, että se ei tunne mitään kunnioitusta toisten kansallistuntoa kohtaan, vaikka se vaatii itselleen erinomaisen suurta kunnioitusta. Vieläpä tällöinen väärä kansallistunto otetaan toisinaan käytäntöön omankin kansan orjuuttamiseksi, kuten tuoreet kokemukset useimmista diktatuurivaltioista osoittavat. Semuodostuu usein fanatismiksi ja silloin se on yksinomaan hävittävä ja alasrepivä tekijä, sen sijaan, että sen oikeana tarkoituksena on kohottaa ja hienostaa ihmistä. On helppo asia antaa sen päästä vapaasti valloilleen ja kiihoittaa sillä intohimoja. Muodostuneena tällöiseksi chauvinismiksi on se jokaisessa maassa, missä se ilmenee, todellinen kulttuurivaara, ja historian lehtiä ovat tällöiset chauvinistiset ~~ajankaudet~~ aikakaudet monasti kovasti synkentäneet. Paljon vaikeampaa on harjoittaa tätä kansallistunteen levittämistä laajakatseisesti ja suvaitsevaisuutta noudattaen. Jos sille samoin kuin isänmaallisuudelle sen sijaan annetaan oikea sisältö, voivat ne muodostua arvokkaiksi tekijöiksi jokaiselle kansalle niiden pyrkimyksissä parempiin oloihin.

Suomen työväki ei pidä maalle onnellisena sitä hurraa-isänmaallisuutta, joka viime vuosina valitettavasti niin suuressa määrässä meillä on tullut muotiin, eikä se näe oikean kansallistunteen ilmenevän siinä, että silloin kun koetetaan kohottaa oman kansallisuuden asemaa, ei sille löydetä mitään muuta keinoa kuin painaa alas toinen kansallisuus. Ja tämän toisen kansallisuuden kansallistunto

on varmaan aivan yhtä voimakas kuin omakin on ja ansaitsee sen vuoksi meidän täyden arvionantomme ja kunnioituksemme. Omasta puolestaan voi maamme suomalainen työväki osoittaa positiivisestikin isänmaanrakkauttaan ja väkevää kansallistuntoaan olemalla koko sydämel-
tään ja olemukseltaan ja vieläpä useimmiten nimeltäänkin suomalaisen.
Ja itse teossa se osoittaa sitä enemmän kuin useimmat muut ryhmät
maassa raivaamalla tämän maan korpia pelloiksi ja kaikilla aloilla
kohottamalla raskaan työn kautta isänmaata taloudelliseen kukois-
tukseen huonoilla palkoilla. Tämä on monin kerroin arvokkaampaa
työtä oman kansallisuuden hyväksi kuin se tyhjä suunsoitto yliopis-
ton muutamista professori- ja dosenttituoleista, jota me tänäkin päi-
vänä niin perinpohjin olemme saaneet täällä kuulla (Vasemmalta: Oi-
kein'). Tuon tapaiset puheet ovat ikäänkuin setelistö ilman kulta-
katetta, niiden alla ei ole mitään todellisuuspohjaa.

Paras tapa kohottaa kansallistuntoa tämän maan kansalaisissa ja
ennenkaikkea sen vähäväkisissä kansanluokissa, on tehdä tästä maas-
ta semmoinen, että siinä jokainen tuntee olonsa turvalliseksi ja
että hänellä myöskin on hyvä toimeentulo. Niin kauan kuin meillä
on ratkaisematta lukuisia vähävaraista kansanluokkaa koskevia ja
sen asemaan syvästi vaikuttavia kysymyksiä, ja niin kauan kuin meil-
lä on laajaa työttömyyttä, palkkataso alhainen, verotusta emme saa
alennetuksi, emme edes raskasta ja kohtuutonta tulliverotusta, on
turhaa odottaa, että Suomen työväenluokka voisi innostua semmoisis-
ta kuudennen luokan kysymyksistä kuin yliopiston suomalaistuttami-
sesta (Oikealta: Oho! Hyvästi sanottu.) Emmekä me puolestamme voi-
lla ihmettelemättä sitä, että eduskunnassa olevat talonpoikaissluo-
kan edustajat eivät näe itsellään tärkeämpää tehtävää kuin puuhata
tämäntapaisten turhien asioiden kanssa. Kovin yläilmoissa liikku-
vat silloin miehet, joiden jokapäiväinen työ sentään suoritetaan
lantatunkion ja muiden yhtä proosallisten, mutta silti tietysti yh-
tä hyödyllisten asiain yhteydessä (Keskustasta välihuutoja. - Onko
se halveksittavaa.) Kaikella kunnioituksella (Välihuutoja, mm. "Sa-
tojen tuhansien palkkiot").

Puhemies (koputtaa).

Puhuja: Tulee niin paljon vastahuutoja, ettei niihin ~~kk~~ kaikkiin voi vastata (Keskustasta: Ei pysty!)

Minä olen varma, ettei talonpoika- siis en tarkoita heidän edustajiaan täällä, vaan kotonaan aurankurjessa kulkeva talonpoika - vähääkään valitá siitä, miten olot yliopistossa järjestyvät. (Välihuutoja.) Hänelle on pääasia, että hänen poikansa ja tyttärensä yliopistossa saavat omalla kielellään sen opetuksen, mitä he kaipaavat (Ed.Riipinen: Siitä juuri on kysymys!) ja sen yli menevät vaatimukset ovat hänelle ilmaa. Ja täällä ovat talonpoikien edustajat esiintyneetkin tässä kysymyksessä - siitä olen täysin vakuutettu - yksinomaan taktillisista syistä (Vasemmalta: Heidän hallituksensa ei suomalaistanut yliopistoa!). He antavat keskuuteensa päässeiden yliopistoherrojen johtaa itseään harhaan, tällä kertaa, niinkuin usein ennenkin, maalaisliitollahan on tunnetusti huono herraonni (hilpeyttä). Ja he luulevat tästä kysymyksestä saavansa hyviä vaalivaltteja. Minä voin ennustaa teille, että tästä tulee teille yhtä huono vaalivaltti kuin ennen edellisiä vaaleja korkokysymys, jonka te silloin pinnalle kohotitte (Keskustasta: Teille varmasti huonompi!).

Meillä semmoisina kuin olot nykyään ovat, on kieliriita aivan tarpeeton. Olojhan järjestyvät kielellisessä suhteessa meillä aivan itsestään. Ja sikäli kuin on yliopistosta kysymys, ne ovat todella jo suureksi osaksi itsestään järjestyneet ja ilman mitään lainsäädäntöä tulisivat varmaan vastedeskin yhä paremmin muodostumaan. Jopa ruotsalainen, ruotsinkielinen yläluokka ennen on ollut sokea ja kohdellut väärin suomalaista kansanainesta, ei meillä sen johdosta ole aihetta maksaa heille nyt samalla mitalla. Suomalaine n osa kansasta, joka muodostaa runsaasti 9/10 siitä, on niin voimakas enemmistö, ettei sen tarvitse näyttää voimaansa painamalla vähemmistokansallisuutta alaspäin. Sillä on päivästä varesa olla suurpiirteinen ja jopa jalomielinenkin. Eräs puoli asiassa on

täällä jo ollut puheenalaisena edellisten puhujain lausunnoissa, nim. kysymys siitä, minkä vaikutuksen läällä tehtävä ratkaisu aiheuttaa toisissa maissa. Tahtoisin väittää ettei ole suinkaan samantekevää, minkälaisen kuvan me, Suomen kansa itsestämme annamme ulospäin. Se, minkälaisissa kirjoissa me yleensä maailmassa olemme, on pienelle kansalle vielä paljon tärkeämpi kuin monille suurille kansoille. Monesta ehkä tuntuu samantekevältä, mitä meistä ulkona ajatellaan. Mutta me tiedämme varsin hyvin, miten monet maat ovat elämällään ja menettelyllään onnistuneet itsestään antamaan ulospäin sen kuvan, ettei niiden kanssa kukaan ryhdy yhteitoimintaan (Eduskunnasta: Suomihan on maksanut velkansa!). Sensijaan toisten kanssa ollaan hyvin mielellään yhteistoiminnassa. Meitä itseämme arvostellaan samalla tavalla ja kaikki se intensiivinen luova työ, jota me jokapäiväisesti suoritamme, voidaan siellä helposti unohtaa, jos joku turhanpäiväine n selkkaus, jossa ~~ma~~maiden katsotaan väärin menetelleen, aiheuttaa mielipiteen käännoksen. Ja jos joku on ottanut vaivakseen seurata ulkomaisia sanomalehtiä, on hän voinut huomata, ettei vain Skandinavian maissa, vaan kauempanakin on koitettu hyvin tarkoin seurata, miten täällä tämä kieliä hoitetaan. Sosialidemokraattinen ryhmä ei halua olla mukana antamassa itsestään sitä kuvaa, että se läällä haluaa sortaa vähemmistöä.

On muuten hyvin vaikea ymmärtää sitä agitatioissa esitettyä ja tämäniltaisissa puheenvuoroissa kuultua vaatimusta, että olisi aikaansaattava puhdas suomalainen yliopisto. Tämä on sitä vaikeampaa, kun kukaan näistä puhujista ei ole yrittänytkaan osoittaa, millä tavalla ruotsalaisen kansanaineksen korkeimman opetuksen tarve sen jälkeen olisi järjestettävä (Keskustasta: Turun ruotsalaiseen yliopistoon!). Ei tahtoisi uskoa, että kukaan oikein tosissaan aikois jättää ruotsalaisen kansanaineksen korkeimman opetuksen kokonaan hoitamatta (Eduskunnasta: Ei, ei; Ed. Vesterinen: Ei kukaan sitä tahdo!). Jos ei sitä tahdota, ~~non~~non osoitettakoon, millä

tavalla se voidaan tehdä. Sellaista piirustusta ei kukaan meillä vielä ole esittänyt (Eduskunnasta: Turussa?). Tällä maalla ei ole varaa ylläpitää kahta täydellistä ja kunnollista yliopistoa (Ed. Kares: Ei ole.) Meillä ei ole edes yhtä täydellistä yliopistoa olemassa vielä nytkään. Vasta nyt, kun Helsingissä on jo satakunta vuotta yliopisto toiminut, aletaan lopultakin yliopistolle rakentaa lisärakennuksia, jotka vähääkään tyydyttävällä tavalla voisivat auttaa sitä huoneustopulasta. Monet laboratoriot, sairashuoneet, museot kaikki ne apuneuvot, joita nykyaikaisessa opetuksessa tarvitaan, eivät ole niinkään helposti järjestettävissä edes yhteen yliopistoon, saati sitten kahteen. Puhe siitä, että ruotsalainen korkein opetus voitaisiin siirtää mitättömän Turun akatemian yhteyteen, se on semmoista, johon ei kannata kiinnittää mitään huomiota (Keskustasta: Se on hyvin sopivaa?). Ja minkävuoksi ajatellaakaan tuollaisia järjestelyjä? Meille suomalaisille riittää tietysti täysin se, että me suomenkielellä saamme yliopistossa täydet oikeudet ja että me siellä opiskeleville lapsille saamme tarjota mahdollisuuden omalla kielellä saada kaiken sen opetuksen, mitä he tarvitsevat. Ja kun kerran suomalaisen ja ruotsalaisen kansansineksen on kerran historiallisista ja muista syistä eletävä rinnakkain tässä maassa, niin on hyvä, että myös suomalainen ja ruotsalainen nuoriso alusta pitäen tottuu yliopistossakin toistensa rinnalla työskentelemään.

Minä en halua syventyä hallituksen esityksen yksityiskohtiin, olen vain tahtonut esittää sosialidemokraattisen eduskuntaryhmään kannan yleensä tähän kansalliskysymykseen ja erikoisesti yliopiston suomalaistamiskysymykseen. Hallituksen esitykseen nähden voin ilmoittaa vain, että sosialidemokraattinen eduskuntaryhmä toivoo, että hallituksen esitys pääkohdissaan tulee hyväksytyksi. Poikkeava mielipide meillä on luonnollisesti osakuntiin kuulumiseen nähden? siinä suhteessa me haluamme tähän asti käytännössä olleen osakuntapakon pois.

Vielä eräs kysymys, jota ei voi sivuuttaa näin eväs tyseskustelussa, kysymys tämän asian tuomisesta ylimääräisille valtiopäiville, sensijaan että se olisi annettu käsitellä säännöllisillä, varsinaisilla valtiopäivillä. Sosialidemokraattisen eduskuntaryhmän puolesta ilmoitan pöytäkirjaan merkittäväksi, että me emme pidä tätä toimenpidettä hyvin harkittuna. Ylimääräisillä valtiopäivillä on, se käy selvästi ilmi itse laista ja sen valmistelussiakirjoista, tarkoitus käsitellä kiireellisiä ja tärkeitä asioita. Tämähän ei ole mikään kiireellinen asia, eikä tämä, niinkuin olen jo moneen kertaan sanonut, ainakaan ole tärkeä asia. Sen vuoksi olisi ryhmäni mielestä varsin hyvin voinut jäädä odottamaan varsinaisia valtiopäiviä ja jatkas asiain käsittelyä siellä. Tämä sitäkin suuremmalla syyllä, kun asian käsittely eduskunnassa oli jo melkoisen pitkälle edistynyt (Ed. Tarkkanen: Miksette antaneet ohjeita?) Kun hallituksen toimenpiteen ainoana tarkoituksena lienee ollut estää vähemmistöä saamasta asiaa äänestetyksi lepäämään, tahtooryhmä todeta, että tämä vähemmistön oikeus on koetettu Suomen valtiopäiväjärjestyksessä erikoisella säännöksellä todeta, ja että se nyt on tullut syrjäytetyksi.

Vaikka me siis tässäkin asiassa, kuten yleensä, haluamme vähemmistöä suojella, on meillä erikoisesti ja ennen eduskunnan kokoumista ja varsinkin tämän päivän varrella huvittanut se tavaton into, jolla porvarillisten ryhmien taholla tänä päivänä täällä ollaan vähemmistön suojelijoita (Ed. Hakkila: Ei kansallisen vähemmistön.). Täällä ovat miltei kaikki puhujat ikk:n puhujia myöten olleet vahvasti demokratian kannalla (Ed. Komu: Hauska kuulla.). ja paheksuneet tätä ainutlaatuista valtiopäivätekkoa, niinkuin edustaja Riipisen puheenvuorossa mainittiin (Ed. Vainio: Olihan se oikein.) Meitä huvittaa tämä into sen vuoksi, että tätä harrastusta, vähemmistön suojelemiseksi ei ole tällä taholla koskaan tähän saakka ilmennyt. (Vasemmalta: Huvittavaa se onkin.) Me olemme havainneet

että aina, kun porvaristo on jonkun asian tahtonut ajaa lävitse, niin se on sen enemmistöllä tehnyt ja jollei se ole voinut tehdä sitä lainmukaisesti valtiopäiväjärjestyksen pohjalla, niin se on rikkonut lakia häikäilemättömästi ja ajanut sen muuten lävitse. (Ed. Tarkkanen: Mitkä tapaukset?). Meillä on viidentoista vuoden kuluessa ollut eduskunta tynkänä kolme kertaa ja näissä tynkäeduskunnissa (Keskustasta: Kenenkä syystä tynkänä?) on ajettu vähemmistöä koskevia lakeja aivan häikäilemättä (Keskustasta: Onkohan enemmistö sen tynäksi pannut?). Enemmistö on muodostanut hallituksen ja enemmistöhallitus on hajoittanut eduskunnan ja ainakin viime kerralla, kun tynkä tehtiin eduskunnasta, tapahtui se selvästi siinä mielessä, että vähemmistövastustus murrettaisiin. (Keskustasta: Eikö muuta? Ed. Tarkkanen: Säälitte siis kommunisteja?). Kommunistit kuuluvat vähemmistöön tässä maassa yhtä hyvin kuin maalaisliitto, ja jos te tahdotte niitä hävittää, niin tehkää se edes niille, mutta niitähän vangittiin kuin metsänpetoja eduskunnan ulkopuolella, jätettiin supästettu vähemmistö hoitamaan asioita, ja silloin ajettiin monet lait, kommunistilait, tasavallan suojelulaki, en tahdo niitä kaikkia luetellakaan, ne ajettiin silloin lävitse. (Ed. Kalliokoski: Nehän pantiin lepäämään kaikki?). Ennen vasleja ajettiin ne, jotka voitiin, m.m. kunnallislait.

Te olette niin huonolla puolella tässä asiassa, että mitkään vastaväitteet eivät auta ja sen vuoksi on enemmän kuin outoa, että tänä päivänä näin tekopyhästi puhutaan vähemmistön suojelemisesta. Ja mitä se tämä teidän koko suunnitelmanne merkitsee kuin vähemmistön sortamista. Te tahdotte ruotsalaisen kansanaineksen ajaa yliopistosta pois. Onko se vähemmistön suojelemista? (Hälinää eduskunnassa.)

Puhemies (koputtaa): kehoitan eduskuntaa hiljaisuuteen.

Puhuja: Minä en voi siis olla pöytäkirjaan merkitsemättä, että ne lausunnot, jotka täällä tänään ovat annetut, ja joissa porvariston taholta on moitittu ylimääräisille valtiopäiville kutsua,

on annettu vain sen vuoksi, että tällä kertaa ovat porvarilliset ryhmät sattuneet olemaan vähemmistössä. Silloin kun sosialidemokraattinen ryhmä on vähemmistössä, ei tämä periaate teille mitään merkitse.

Huolimatta siitä, että sosialidemokraattinen eduskuntaryhmä olisi mieluummin nähnyt, että asia olisi käsitelty varsinaisilla valtiopäivillä, on se ilman erimielisyyttä valmis tällä kertaa ryhtymään hallituksen esityksien asialliseen käsittelyyn ja koettaa myötävaikuttaa siihen, että ne myöskin saadaan valmiiksi näillä ylimääräisillä valtiopäivillä. On nimittäin toivottavaa, että kun nämä asiat kerran on tänne tuotu, ne myöskin saataisiin ratkeisuun ja me silloin pääsisimme joksikin aikaa eroon tästä hurraa-kansallisesta propagandasta, josta kansan syvillä riveillä on jotenkin vähän iloa. Sosialidemokraattinen eduskuntaryhmä toivoo voivansa käydä ensi eduskuntavaalit yhteiskunnallisten kysymysten pohjalla, jotka ovat tälle maalle todella tärkeitä, paljon tärkeämpiä kuin kieli- ja kansalliskysymykset. Tällaiset turhat, ihmisten alkupe räisiin vaistoihin vetoavat kysymykset eivät silloin saisi häiritä säännönmukaista vaalitoimintaa.